

Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2010 r. — Tsakiris-Mallas przeciwko OHIM

(Sprawa T-244/10)

(2010/C 221/79)

Język skargi: grecki

Strony

Strona skarżąca: Tsakiris-Mallas (Argyroupoli Attiki, Grecja) (przedstawiciel: adwokat N. Simantiras)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Seven S.p.A. (Turyn, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 marca 2010 r. w sprawie R 1045/2009-2;
- uwzględnienie zgłoszenia nr 5445481 graficznego znaku towarowego „Seven Fashion Shoes” dla towarów z klas 18 i 25 jako wspólnotowego znaku towarowego; i
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami, w tym kosztami postępowania w sprawie sprzeciwu i postępowania odwoławczego przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „Seven Fashion Shoes” dla towarów i usług z klas 18 i 25 — zgłoszenie nr 5445481

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Seven S.p.A.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany we Włoszech pod nr. 769296 graficzny znak towarowy „7Seven” dla towarów z klas 14, 16 i 18; zarejestrowany

we Włoszech pod nr. 928116 graficzny znak towarowy „Seven” dla towarów z klas 16 i 18

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie zgłoszenia dla towarów należących do klasy 18

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na błędne stwierdzenie przez Izbę Odwoławczą, że w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd; naruszenie przepisów art. 65 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na uchylenie się przez Izbę Odwoławczą od stwierdzenia, w jakim zakresie stosuje się lub nie stosuje się art. 8 ust. 5 rozporządzenia.

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 25 marca 2010 r. w sprawie F-102/08, Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 9 czerwca 2010 r. przez Luigię Marcuccia

(Sprawa T-256/10 P)

(2010/C 221/80)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- w każdym razie uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości;
- stwierdzenie, że skarga wniesiona w pierwszej instancji, która była przedmiotem zaskarżonego postanowienia, była całkowicie dopuszczalna;
- tytułem żądania głównego: uwzględnienie w całości żądań strony skarżącej przedstawionych w pierwszej instancji;

- zasądzenie zwrotu od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej wszystkich kosztów sądowych i wynagrodzeń poniesionych i nadal ponoszonych przez stronę skarżącą, mających związek z postępowaniem w pierwszej instancji i postępowaniem odwoławczym;
- posiłkowo: przekazanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej do ponownego rozpoznania co do istoty w nowym składzie.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 25 marca 2010 r. Tym postanowieniem SSP odrzucił częściowo jako oczywiście niedopuszczalną, a częściowo oddalił jako oczywiście pozbawioną jakiegokolwiek podstawy prawnej skargę mającą na celu stwierdzenie nieistnienia lub co najmniej niezgodności z prawem decyzji, w której Komisja odmówiła przekazania kopii wnoszącemu odwołanie zdjęć zrobionych podczas przeprowadzki z mieszkania służbowego zajmowanego przez niego w Luandzie (Angola) i dokonania zniszczenia wszystkich dokumentów dotyczących tej przeprowadzki, oraz zasądzenie od Komisji naprawienia szkody wynikającej z przystąpienia przez Komisję wbrew jego woli do tej przeprowadzki.

Na poparcie swoich żądań wnoszący odwołanie podnosi zupełny brak uzasadnienia, a także naruszenie przepisów postępowania dowodowego, zasady równości stron sporu, art. 94 regulaminu postępowania przed SSP, obowiązku staranności Komisji wobec strony skarżącej i obowiązku dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2010 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-257/10)

(2010/C 221/81)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 marca 2010 r. C(2010) 1711 wersja ostateczna, mającej za przedmiot pomoc państwa nr C 4/2003 (ex NN 102/2002)
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoska wniosła do Sądu Unii Europejskiej skargę na decyzję Komisji Europejskiej z dnia 24 marca 2010 r. C(2010) 1711 wersja ostateczna, mającą za przedmiot pomoc państwa nr C-4/2003 (ex NN 102/2002), doręczoną pismem z dnia 25 marca 2010 r. SG Greffe (2010) D/4224. Decyzja ta, wydana w następstwie wyroku Trybunału w sprawie C-494/06 P Komisja przeciwko Włochom oddalającego odwołanie Komisji od wyroku Sądu, który uwzględnił skargę wniesioną przez Włochy i spółkę WAM na decyzję Komisji 2006/117/WE dotyczącą pomocy państwa C 4/2003 (ex NN 102/2002) udzielonej przez Włochy spółce WAM, uznała za niezgodne ze wspólnym rynkiem obniżenie stóp odsetek na rzecz tej spółki, zgodnie z ustawą 394/81, odnoszące się do środków wsparcia włoskiego eksportu w latach 1995 i 2000.

Na poparcie swej skargi Republika Włoska podniosła następujące zarzuty:

Zarzut pierwszy. Naruszenie art. 4 i 5 rozporządzenia 659/99/WE⁽¹⁾ i zasady *ne bis in idem*. W tym zakresie podniesiono, że Sąd Pierwszej Instancji i Trybunał Sprawiedliwości stwierdzili nieważność — w całości i ze skutkiem wstecznym — poprzedniej decyzji Komisji wydanej w 2004 r. i dotyczącej tej samej pomocy. Spowodowało to milczenie Komisji w sprawie pomocy po wydaniu decyzji o wszczęciu formalnego dochodzenia w styczniu 2003 r. Ponadto, zastosowanie winna znaleźć zasada *ne bis in idem*.

Zarzut drugi. Naruszenie art. 108 ust. 2 i 3 TFUE i art. 4, 6, 7, 10, 13 i 20 rozporządzenia 659/99/WE. Republika Włoska uważa, że nowa decyzja zawiera całkowicie nową ocenę spornej pomocy, a zatem powinna była zostać wydana po przeprowadzeniu formalnego postępowania spornego z udziałem zainteresowanego państwa członkowskiego i zainteresowanych stron.